

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžo/47/2013
Identifikačné číslo spisu:	5010200039
Dátum vydania rozhodnutia:	11.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5010200039.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: Mgr. U.X., I., B., adresa na doručovanie XXX XX. D., proti žalovaným: 1/ Krajský súd v Žiline, Ul. Orolská 3, 010 01 Žilina, 2/ Predseda Krajského súdu v Žiline Juraj Krupa, Orolská 3, Žilina, 3/ Predseda Krajského súdu v Žiline, Orolská 3, Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného 1/ č. Spr. 7490/2009-Oú zo dňa 16. októbra 2009, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/78/2010-187 zo dňa 21. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/78/2010-187 zo dňa 21. mája 2013 proti žalovanému 1/ p o t v r d z u j e, a proti žalovaným 2/, 3/ rozsudok m e n í tak, že konanie z a s t a v u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného 1/ č. Spr. 7490/2009-Oú zo dňa 16. októbra 2009, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie prvostupňového orgánu, predsedu Okresného súdu v Čadci JUDr. Kajetána Kičuru vydanom pod č. Spr. 1292/2009 zo dňa 03.09.2009 podľa § 114 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. potvrdil.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného 1/ je v súlade so zákonom, správne orgány spoľahlivo zistili skutkový stav, prijali správny právny záver a žalobca nebol na svojich právach ukrátený.

Predmetom súdneho prieskumu na krajskom súde bolo rozhodnutie žalovaného o nepriznaní náhrady za

stratu na plate pri uznaní invalidity podľa § 110 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z.z.“) a v danej veci krajský súd posudzoval len zákonnosť napadnutého rozhodnutia, teda či správne orgány rozhodli podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení a dodržali zákonný postup pred vydaním rozhodnutia. Žalobca nenapadol procesný postup, ale len právny názor, ku ktorému správny orgán dospel v rámci správnej úvahy. Keďže sa na konanie vzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (§ 114 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z.z.), podľa § 245 ods. 2 O.s.p. súd rozhodnutie, v ktorom bolo použité správne uváženie preskúmava len v rozsahu, či nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom.

Žalobca si výslovne uplatnil nárok len podľa ust. § 110 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z.z., ktoré zákonné ustanovenie je v rámci zákona zaradené do deviatej hlavy s názvom Náhrada škody a v rámci nej pod názov Zodpovednosť štátu (od § 106 a nasl. zákona). V § 109 tohto zákona je výslovne upravené právo na náhradu škody ak pri výkone funkcie sudcu alebo v priamej súvislosti s ňou a pre výkon funkcie dôjde k poškodeniu zdravia alebo k smrti úrazom. Krajský súd sa stotožňuje s výkladom ustanovenia § 110 zákona č. 385/2000 Z.z. žalovaným, pretože v ods. 1 je upravená náhrada za stratu na plate počas dočasnej neschopnosti, v ods. 2 pri ďalšej neschopnosti a v ods. 3 po skončení dočasnej neschopnosti na výkon funkcie a uznaní invalidity, ale vždy v súvislosti s úrazom alebo chorobou z povolania. Výklad žalobcu, že ust. § 110 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z.z. nesúvisí s § 109, ani s § 110 ods. 1, 2 tohto zákona, je v rozpore s výkladom gramatickým, logickým a systematickým uvedených zákonných ustanovení. Žalobca preukázal, že po skončení dlhodobej práceneschopnosti sa stal invalidný, ale nepreukázal, že k práceneschopnosti došlo pri výkone funkcie sudcu alebo v priamej súvislosti s ňou, alebo že k ublíženiu na zdraví došlo pre výkon funkcie sudcu. Nárok žalobcu v zmysle § 110 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z.z. nebol dôvodný.

Krajský súd záverom konštatoval, že pasívne legitimovaným v tomto konaní je žalovaný 1/, a preto žalobu voči žalovaným 2/, 3/ zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania uviedol, že krajský súd sa stotožnil s výkladom ustanovenia § 110 zákona žalovaným v tom, že náhrada za stratu na plate je upravená vždy v súvislosti s úrazom alebo chorobou z povolania. Citoval ustanovenie § 110 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z.z. a má za to, že z tohto ustanovenia nevyplýva, že náhrada za stratu na plate sa priznáva vždy v súvislosti s úrazom alebo chorobou z povolania. Podľa teórie práva výklad zákona nemôže byť taký, že sa do zákona doplní to, čo tam nie je a to ani pod zámienkou systematického, logického a gramatického výkladu.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako sú odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a po tom, ako bolo oznámené verejné vyhlásenie rozhodnutia na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01. mája 2011) a rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Pre výklad dotknutého ustanovenia § 110 ods. 3 zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov (ďalej „zák. č. 385/2000 Z.z.“) senát v konaní zistil zásadnú právnu otázku, či vznik invalidity žalobcu počas obdobia výkonu funkcie sudcu má príčinnú súvislosť s jeho výkonom funkcie sudcu. Sudcovia pôsobia v centre sporového konania, ktoré prostredie môže vplývať i na vznik ochorení, ktoré si sudcovia uvedomovať nemusia a ich dôsledkom môže byť i vznik invalidity.

Konanie vo veciach náhrady škody chorobou z povolania, ktorá má súvislosť s výkonom funkcie sudcu je v prvom stupni zverené do vecnej príslušnosti prvom stupni krajského súdu (predsedu krajského súdu) podľa § 114 ods. 5 zák. č. 385/2000 Z.z.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca listom zo dňa 01.08.2009 adresovaným predsedovi Krajského súdu Žiliny zn. Spr 7490/2009-OÚ namietal nesprávny procesný postup predsedu Okresného súdu Čadca, ktorý postúpil návrh na konanie predsedovi Krajskému súdu v Žiline. Žalobca namietal, že nejde o návrh na náhradu za stratu na plate škody spôsobenej chorobou alebo úrazom z povolania. Žalobca vylúčil ako predmet konania zisťovanie príčinnej súvislosti medzi vznikom invalidity a výkonom funkcie sudcu. Vzhľadom na to, že ide o návrhové konanie bolo nevyhnutné rešpektovať zvolený procesný postup žalobcu a vec bola rozhodnutá v prvom stupni predsedom Okresného súdu Čadca v konaní vo veciach náhrady škody v právnom režime ustanovenia § 114 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. Rozhodnutím č. Spr 1292/09 zo dňa 03.09.2009 náhradu na stratu na plate pri uznaní invalidity podľa § 110 ods. 3 zák. č. 385/2000 Z.z. žalobcovi nepriznal s odôvodnením, že podľa § 110 ods. 3 zák. č. 385/2000 Z.z. si môže sudca uplatniť nárok na náhradu za stratu na plate po skončení dočasnej neschopnosti na výkon funkcie pri uznaní invalidity vtedy, ak mu bola škoda spôsobená pri výkone funkcie alebo v súvislosti s ňou.

K žalobcom namietanému rozhodnutiu, predmetom ktorého bolo rozhodnutie o strate na plate odvolací súd uvádza, že zákonodarca v ustanovení § 110 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z.z. vyjadril zámer nahradiť sudcovi pri uznaní invalidity po skončení dočasnej neschopnosti stratu na plate. Výklad pojmu (§ 110 ods. 3 zákona) vykonal žalovaný a prvostupňový orgán jasným, vyčerpávajúcim, zrozumiteľným a zákonu zodpovedajúcim spôsobom, a v dôvodoch svojho rozhodnutia vyhodnotil zistené skutočnosti. Ustanovenie § 110 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z.z. nie je samostatnou izolovanou právnou normou, ale je súčasťou normatívnej úpravy systému náhrady škody pri úrazoch a chorobách z povolania, kde právny základ, vznik nároku je upravený v § 109 zák. č. 385/2000 Z.z.

Podľa § 109 zák. č. 385/2000 Z.z. sudca má právo na náhradu škody, ak pri výkone funkcie sudcu alebo v priamej súvislosti s ňou dôjde k jeho poškodeniu na zdraví alebo k jeho smrti úrazom (ďalej len "úraz"). To platí aj vtedy, ak došlo k ublíženiu na zdraví pre výkon funkcie sudcu.

Žalobca síce preukázal, že po skončení dlhodobej práceneschopnosti sa stal invalidný, ale nepreukázal ani neumožnil preskúmanie, či k práceneschopnosti došlo pri výkone funkcie sudcu alebo v priamej súvislosti s ňou. Potvrďuje to aj tvrdenie žalobcu, že pri výkone funkcie alebo v súvislosti s ňou mu žiadna škoda nevznikla, svoj nárok odvodzuje len uznaním invalidity a odmieta zverejniť údaje o zdravotnom stave s odvolaním sa na zákon na ochranu osobných údajov (pozri pripojený spis NS SR sp. zn. 8SŽ 23/2010, resp. 20S/6/2011 Krajského súdu v Žiline).

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti je rozhodnutie žalovaného v súlade so zákonom a vychádza z dostatočne zisteného a posúdeného skutkového i právneho stavu veci. Pre zodpovedanie otázky, či má žalobca právny nárok na náhradu za stratu na plate podľa § 110 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z.z., bola daná dostatočná odpoveď.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené závery napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne 11S/78/2010-187 zo dňa 21. mája 2013 podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a v podrobnostiach na tam uvedené dôvody odkazuje.

Zároveň vo vzťahu k označeným žalovaným 2/ a 3/ zmenil rozsudok krajského súdu tak, že konanie

proti nim pre nedostatok pasívnej procesnej legitímácie (§ 250 ods. 4 O.s.p.) zastavil.
O náhrade trov konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech náhradu trov nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.